

Հուսիկ Արա

Հետսեր

Քո թողած հեովից սիրում եմ քեզ
և այնքան մոտ,
որ իրական չէ,
թե կյանքը քեզնից հետո է արդեն:

Քեզ սիրելով սովորեցի ինձ սիրել.
ուրիշ էիր,

ինչո՞ւ դարձար սովորական:

Շնչում եմ՝ օդ չէ,
խմում եմ՝ ջուր չէ,
ուտում եմ՝ հաց չէ.

փնտրում եմ ու չեմ գտնում,
թեպետ ամեն բան իր տեղում է:

Իմ աչքերն ես, որ տեսնում եմ ու չեմ տեսնում,

իմ մարմինն ես, որ զգում եմ ու չեմ զգում,

իմ կյանքն ես, և՛ ապրում եմ, և՛ չեմ ապրում:

Քեզնից առաջ ես եղել եմ, քեզնից հետո ես չկամ.

ինչպե՞ս մեռնեմ, որ ապրեմ առանց քեզ:

Ես կփոխեմ մաշկիս գույնը,

կորն ու գծերը դեմքիս,

արյանս խումբը հավանաբար,

բայց ի՞նչ անեմ, երբ իմ հոգին ես:

Ամենապաղը գրվեց իմ ճակատին՝

պատժվել սիրելով.

չես դադարում մարմին լինել իմ սովերին:

Քեզնից հետո մոտիկ սիրում եմ քեզ,

երբ քո ավերակներից

էլ չեմ փրկի կորցրած աշխարհը իմ: